Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

لـــــــیکوال: مـحمد نعیم وردګ

برېښنالیـک: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه(فسبوك) : نعیم جان بوډا

آنلاین چارې: انجنیر صفت الله (فضلي)

د لیکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډ دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه ګڼه ګونه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقيم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديګونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها پاتې شوم، څو دقيقې نور هم ناست وم، بلاخره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، دريو سپاچو رابښکته شوم؛ په څلورمه ديوه ګلدان ترڅنګ، دپيپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مينځ کې يو غټ سامسونګ ګلکسي مبايل پروت و، زر پرې ورټيټ شوم ديو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوړې د دسمال سره مې پيچلی لاس کې غلی ونيولو نور مې ونه کتلو چې روغ يې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقيم ورسره راروان شوم دزيارت له ګڼې ګوڼې را ووتلم، بهر دهديرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې يې کليك کړه صفحه يې روښان شوه، خو په داخل کې يې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې يې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جيب کې ورخوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوک هم خلاص ترې پاتې وو، ډېتها مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چك کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارېدو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوك راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویدیوګانې، دوه، درې یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهني ویدیو پکې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرګونو عکسونه پکې و، ډېری يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي يونيفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو ببرسری سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی،

بل کې ولاړ دي، او همداسې دريم کې يو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به يې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبايل صاحب وي، ځکه چې يو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوک په بګرونډ لمړي نمايش کې يې هم درې څلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبايل مې هر اړخيزه چك کړو، ددې سربېره چې ښه نوی، اصيل او قيمتي سيټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې يادونه کړې، دکرېدتو، انترنيت، هم ډك دی، د (۶۲ جی بي) حافظې له پاسه؛ يو(۸ جي بي) ميمري کارد يې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله ايډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې يو نوي نوي داسې څه پکې ليدل، چې روح ته

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې مبایل واپس خپل صاحب ته تسلیم کړم، خو خیر په همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هیچا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پیدا شو: چې صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصویرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو يې دمرګ لایق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې میاشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، باید ددې سرې معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبایل به يې ورته تسلیم کړم؛ په همدې نیت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ یوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، یوه مې ونیوله خاموش وه؛ بله مې ونیوه دې هم زنګ نه تېرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسبوکي ملګرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس وويريدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي کليك کړه، له راخلاصيدو سره سم کړنګ؛ کړنګ شو، دوه درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليکلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه وېل؟)

د سيارې له آدرسه را استول شوې دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسیج کې یې لیکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتني حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلاً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو تاسره ترڅلو نړۍ، نړۍ رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دي دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسیج مې دې لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرو ته وړی وي، ځکه چې نن سبا ، بل خصوص ددې اجتماعي رسنیو په دوارن کې دا دمیني خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د ربښتینولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره یم، همداسې ستاسره د واقعي مینې او نورو نه دجداولي په خاطر د یو وړکی ثبوت په حیث وایم: – زه ځکه نورې نجیني غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه یم مینه، چې ته ما تقریباً دیرلس کاله له مخه لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګیرې میرې دې نوم نه و، ویښته دې بې ترتیبه غټ و، د میاشتو خیرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، یعني دمینې درباندې راتلو هیڅ درکې نه و، همدارنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې دې هم له یونیم فسبوکي انځور پرته، نه ته لیدلی یې نه مې دې ځواني لیدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینګونه، او نه معنا راته لري، نه اړتیا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي، چې نه دې لیدلی یم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګه امکان لري چې څوك دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

– که یاد دې وي؟ دولس دیارس کالونه له مخه چې وړکی ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا وړکۍ وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غیرت، جرات، هوښیارۍ نه کار واخیستلو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلار له جنسي تیري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا یوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوتهه درپسې ماته کړم، په همغه غیرت، جریت او هوښیارۍ دې مینه یم، دا ستا دمینې یو ځینځیر دی چې بند په بند دې پرې تړلې یم، شرنګیږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دریشۍ په مټ له رتبې (نښان) قدرت وینم، یعنې نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملینو.

ستا دکور، څمکو دغاصبینو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ، مظلومۍ نه په استفاده یې په تا او ستا په مادیاتو، معنویاتو ځناورنه حملې وهلې، دتولو په وړاندې دې دغچ اخیستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصیلې ته صد سلامم، دا په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو دوه، دونيمو کالو کې ستا دميني دوهم غشى دى، چې پورې ورې رانه وتى.

خلاصه په تهوله معنا دې له معنويته، متثره، يم، لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غوندې مې دځنګ ته زړه درکېږي، هيله، هيله، هيله کوم ناهيلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په اميد.)

مسيج همدومره و، لکه مخکې مې چې يادونه کړې زه يې هم په مبايل کې بېلو بېلو فعاليتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دځپل انسانيت تر سيورې لاندې راوستلى وم؛ اما (دسيارې) دمسيج په لوستلوه؛ دسيارې خبره زما يې هم ليدو، او بنډار ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونۍ اشتها شوه، او بل خوا مسيج کې دسيارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځينو ډېرو عجيب او هيجاني خبرو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره شوي وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره ډیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایې؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوشۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ایډي پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې څه څه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلې!

مقابل کس غږ وکړو!

– سلام وروره ښه يې؟

– شکر دی، ته ښه يې؟

– هو شکر زه هم ښه يم! يوه خبره مې درته کوله که په قهر کېږې نه؟

– نه ولې مهرباني

ويې خندل بيا يې وويل:

– همدغه سيمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشۍ يوه مياشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پيداکړې؟

– هو!

خندا کې يې وويل:

- ښنا ، څنګه واپس یې راکوې کنه؟

- نه!

- ته کې کوې که رښتیا وایې؟

- څه ملانصرالدین درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ یې راغلو ، پسې زیاته یې کړه:

- ښنا ، ځه نو مبایل دې ستا وي، اما یوه ځوانې وکړه!

- څه؟

- شاید لیدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثریت یې اوس شهیدان دي، دا هم په هر حال په یوه پوشه کې مې د مور یو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله ژندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طریقه چې کولی شې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واتساف؛ ویبر، مسېنجر او یا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لېږل تېول عمر به دې دعاګوی یم.

ورغبرګه مې کړه:

- رښتیا؟

- هو، قسم دی!

- سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یې وېل:

- څه؟

ومې وېل:

- ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راځېږې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسیارې په اړه، او سیارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پټه وي نه به ذره دروغ وايي!

دلته نو سرې ښه سم وخندل، بیا یې وویل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلک نیسه، آورې؟

په خندا مې وروګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غوارم، اما داډه درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وي!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، ویل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پلڅرخي کې!

– ښا ، ښا صحیح، سینما پامیر ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په یوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوږوم، یو دوه ساعته وروسته تقریباً ماښام و، چې راورسېدو، له یو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن څکه شوم چې لاس کې یې یوه هندوانه نیولې وه؛ ماویل: هسې نه ددې کورو څوک وي، یوه لحظه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا یې وکتل بیا یې مبایل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه یې چپ لاس ته کړله، ښی لاس یې دغېږو لپار خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ، بلاخېره سترې مشي مو وکړه، له پوښتنې وروسته یې وېل:

- کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

- ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، وېل یې:

- یوه میاشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کنې مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره یې زه هم وخندوم؛ بیا مې ووېل:

- دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ کور له سرک نه لرې دی، اوس یې څوك یوسي؟

وېل یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې وړم!

بيا مې ورته وويل:

– کور مو هم نور څوك نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا کې يې راغبرګه کړه:

– څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ کې کور ته ورسېدو؛ مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو، ويل يې:

– وبښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

– ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیداکړو؟

په ځواب کې یې وېل:

– ما تول تحصیل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمك قوې افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپې اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملګري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنګ راته وکړو، وېل یې:

– په ډیورینډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخیستلو، منډې منډې شوې، مبایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته ځو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سرېبېره، د قاسم جان په نوم یو سر تېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

- ښا صحیح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کنې ما زنګ درته کولو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو رښتيا دا مبايل مې صرف د انټرنيټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه يې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کيسو کيسو و؛ چې ورکي ورور مې دلاس مينځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بيا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چايو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جيب ته مې لاس کړ، دده خپل مبايل مې راويستلو، پرې راکوز شو، زما په لاس کې يې په دې يوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري يې راخلاصه کړه، اول يې ها دمور د عکسو پوشه وکتله، بيا يې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور يې له مبايل نه لاس ورټول کړ، وېل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې ولاکه په تول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جګ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم یې وېل:

ـ کاشکې دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته نو دوارو يوه وره خوله خندا وکړه، پسې پيوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې ويل:

- سرېيه! تا خو د سيارې په مسيج او کيسو بېخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبايل رانه يوسې.

په خندا شو، بيا يې وويل:

- د مبايل له ورکېدو مخکې دسياره په نوم؛ يو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هير دی چې څه و؛ يو مسېج راغلو په دنده کې وم، نيم او نيمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحيح لوستلو کاپې وخت ورته پيداکو مبايل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس يې وګورم چې څه يې ويلي بيا به پرې وغږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې ور وغزو د دوارو تر منځ په پوشتۍ ايښی مبايل يې ورجګ کړ، دمسيجونو په لوستلو يې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته ځنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کيناستم تر څو مسېجونه ولولي، يو وخت مې کتل چې مبايل يې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ يې تك تور شو، ټول سوړونه يې ګډ وډ شول، حتا غږ يې هم تغير وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

– لکه چې تر اوسه دي مينه نه وه کړې، لمړۍ ځل دی چې ديوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه يې دومره تاثير دربانديې وکړو؟

– نه دغه خبره نه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښنا، نو بیا له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟

– نه، دغه خبره هم نه ده!

– ښنا، خی بیا نو ولې دومره تور او شین واوښتې؟

– یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

– هغه د ورځې مبایل کې راسره کړی قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې بیا لږ راموسکی کړ.

ویل یې:

– د سیارې مسیج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه وړکۍ کیسه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (...........) ولایت(........ ولسوالۍ او (..........) کلي دپلانکي (...........) زوی یم، دېنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان ګڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه د(لوط ص) دقومیانو و؛ یعني لواطت، زنا، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګې پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویاړ ګڼل کېدل، نه یې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وير نه سترګې وچې دې په مور مې يې منګولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده د کشرې لور همزولې راتلله، سينږيرى وو، لنډه يې دا چې له مور نه يې هم په ژوند يتيم کړم، نور مې مور دکاکا دکور مينځه شوه، او همداسې زه يې مريى دواړه د کاکا، دکاکا دمشرې ښځې، زامنو، لورګانو، ميلمنو، غواګانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، که ځه هم يوه کور کې اوسيدو، خو ما او مور مې په دريو څلور ورځو کې ديوې، دوه صحيح خبرو موقع نشوى پيداکولى، ها کيناستل؛ ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه دمور او بچيانو تر منځ راز او نياز خو په ځاى پرېږده.

دا هم په هر حال، مورې دپلار په دوران کې ځان ته کور درلودو، درى څلور جريبه باغونه ځمکې مو درلودې تر ټولو کاکا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، پلار مې د دارعلوم مدیر وو؛ ښه معاش یې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پیښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه یې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د څپړې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر دړانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته یادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنیتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله یې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر یتیم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثریت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

يادونه هم شپو شپو وخت ته اړتيا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسيارې دپلار کوم چې مسيح کې سيارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

يوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پيسې راکړې دوکان ته يې په سيګريټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سيګريت مې واخيستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسيارې پلار وليدو له همدې دوکان نه يې دسودا درونډ پېټی راپشاه کړی و؛ د انسانيت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پېټی ورسره راسپك کړو، دلوبيا او دال نخودو پلاستيکي خلتې مې ترې راوخيستلې، ددوئ کور زمونږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله يې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل يې:

– خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاويلۍ منځ کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ ویل یې:

– ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه ورکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکیر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت ویښته مې یې لاسو کې ورپاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې رواني وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخېر کې چې نور له تېپه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويدلی وم؛ يو موټی ايرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشيندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پيداکړه چې د دروازې ځينځير مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه يم پوه چې سياره چېرته وه، له کومې خوا يې ليدلی يم؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخانې يې زموږ سيل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډه مې کړی و، جيب کې مې سيګريت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بيا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته يې راته ونښودله ويل يې: دا وينې چې کړې، وره ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بيا صحيح جوړه نشوه)

پسې زياته يې کړله ويل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خلاصه لکه ښنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، ببنلي مې نه دي، او نه یې ببنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور یې نکاح کړې وه، بېخي ضعیفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن یې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لوړې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې یوه ورځ یې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته یو بل په ده پسې کشر ورور یې راغلو، یعني دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافریو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضیت ولیدو، خپل مشر ورور ته یې وویل:

– په (...........) ولسوالۍ کې د (...........) کلي ملك رحیم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال یو برابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مزدور نیسي، اوس یې هم زما یو ملګري ته ویلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا زړه وي، دا یونس به وروليږو، کال وروسته یو نیم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې وویل:

– ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې حېر شي مګر د مور هغه درد به مې حېر نشي.

بلاخېره کاکا مې یې ملګري ته تسلیم کړم، یوه شپه مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختلو، مقصد قضا ماسپښین و، چې دملك رحیم کور ته ورسېدو، دکاکا ملګري مې زه ورته تسلیم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صیب ډېر ورته ټینګ شو، چې کینه یو چای وڅښه، خو ده وېل:

ـ ځم ناوخته کېږي، ددې سړي را روانېدو سخت تاثیر راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه یې دا چې دلته مې خپل ژوند پیل کړو' ملك صیب بد سړی نه وو، او همداسې ښځه یې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درې شپې خو یې دیو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دریو ورځو یې کرار کرار زما مسولیتونه راته وښودل، د مسولیتونو تر څنګ مې دخپلو بچیانو سره یې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکور لپاره یې چې استاذ ورته نیولی وو، دبچیانو سره یې یو ځای چې زما په سن او سال، یا لږ غټ او واړه وو، د درس وېلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې ببخي ډېر او درانده کارونه زما په سر وو، دملك صیب په کور کې مې ځان داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صیب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختیار تېر و، یوازینی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه، دیو او بل له خوا وهل ټکول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چیغو یاد و، دې درد نو څلورویشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتیا ، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې حیر وي، ماپسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دکال دپوره کېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا مې په مزدورۍ پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشي بيا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووينم، له خپلې اسوده کۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روخصتۍ د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه مياشتې دملك صيب كور كې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صيب د دوه زامنو او يوې لور سره دسهار ټيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ته دداخلیدو سره سم دملك صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، دمسجد په تبۍ یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیك کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږیری ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم سترې مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وېل یې:

– بنا ، بنا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته بېخي وړکی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووینې، چې وړکی یې، که غټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې له دې چې خپل مطلب تکميل کړي، خبر کې يې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه يې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شيردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه يم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چيغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښتېدل، خو زه په خپلو چيغو هم نه يم خبر شوی، او نه په دې پوه يم چې چا يوړم، خو يو وخت مې چې سترګې وغړولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وه، د کلې په کلينك کې وم؛ سيروم راته بسته وو، تر لږ څه زيات راببيدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملك صيب او يوه خور يې هم راسره وو، په لار بيا راته دهغه سپينږيري خبره ياد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چيغو چيغو ژړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صيب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې يې دځان په وړاندې تريو نه و ليدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار يې دوهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په ميراثه کې يوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته يې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختيار نه درلودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه پوره راسره وژل، ملك صیب ډاډ راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوړولې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صیب ووېل:

- ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد ېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار يادو، او همداسې اولادونه به مې يې خويندې او ورونهو يادول.

دلته نو ديوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛ له بلې خوا، درد اخيستی وم، داصلي پلار دمرګ، وريسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

يعني تهوله کيسه مې ورته وکړه، ملك صيب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکيسې په اورېدو يې تر ما ډېر وژړل، په عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو. وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهيچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې دريسې راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه لکه څنګه يې چې ووېل، تر دې وروسته يې دلباس، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه و، وېلی مګر ښه وم، ددې څو مياشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس وېلو په نتجه کې دده دبچيانو په اندازه ليك او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور يې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه؛ ملك صيب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې يې ښه محبوبيت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا يې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو يې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په ليسه کې په مدير صيب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور يې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچيانو سره سم يې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې کې شامل کړم؛ دليليه کارونه مو يې راته جوړ کړل، دلته يې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته يې معرفي کړو، وخت ناوخت به يې فام راباندې کوه.

نور په دې نه يم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بيا زما له کورنۍ څوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صيب سره يې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به يې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره درې کالونه مې په افغان ترك ليسه کې درس ووېلو، پس

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دريو کالو له دولسم صنف نه عمومي دريم نمره فارغ شوم؛ دملك صيب يو زوی چې زما همصنفی و، څورلسم نمره شو، ها بل خو يې لا په يولسم صنف کې و، مقصد ، ژمی مې د

ملك صيب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بيا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کړېدلی وم، دنظام دنوم وږی، تږی وم، ډېره مينه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتايج اعلان شول، خوشبختانه کامياب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صيب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې ديو ممتاز محصيل په حيث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په ليکو کې رسماً ديو افسر په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې نموړې دنده مخ ته وړم، اوس شکر په هر ځه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، ځکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن مې همصنفی او ملګری ده، یعني که وغواړم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي راځوړندوم، اما نه غواړم ځکه تر مانه الله ج ښه سزا ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې دخدای ج حصور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی، دا پوډري دی اوس یې دکابل په پل سخته کې دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی، ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی بنه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې يوازينی کس همدا دسيارې پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصميم ونيولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې يې يو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې يو دوه بچيان يې لاواړه دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دريو څپړو يې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه يې ورم يا يې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنويشت به يې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې ووېل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کيناستم، څه ماوېل پروردېګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور يې وخندل ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- داسې غوږې دي ایا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه کنې نور مې دې په خوله لاس درته ایښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسیارې مسیح ته په کتلو دسیارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا یې راغبرګه کړه:

- ولا څه ووایم!

خندا کې مې وروګرځوه:

- نه، داسې یې نه منم که غواړې چې دمبایل دې واپس صاحب شي، پاکه خبره وکړه، دسیارې هیلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره یې وویل:

- ته صبر، لکه څنګه چې مسیج کې سیارې ویلي و، ها خبره یې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنویت ارزښت لري، زه به یې دناستې، ولاړې، ځینو نورو حسابونو په اړه چې اړین دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه یم (دمسکا په زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه) پسې پیوست یې وویل:

- بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز یې زیاته کړه:

– نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو یوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخیري شوه، نور نو قریب دوې بجې وې ویده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار یې چای راسره وخوړلو، نور یې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټینګ شوم خو ځینې اړین کارونه یې بهانه کړل، مبایل یې ورپورته کړو، غوښتل یې چې مېموري کارډ ترې وباسي، وېل یې: مبایل نه وړم.

لاس مې یې ونیوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسي مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خندا شو مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ ګوته یې یوه غټه دسپینو زرو ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله وېل یې:

– امهم واخله خه؛ دا ډیسي نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې دیو ښه ځوان یا ملګري دیادګار په ښه دخورا شوق او مینه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون یې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوايي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کورنۍ زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بیګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا یې وویل:

- سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورځ مو دميکرويانو په بلاکو کې يو کوړکی واخيستلو، لږ فرشو ضرف مو واخيستلو، نن نو پخير دا معامله ده چې وينې يې، باقي دې الله ج خير کړي، خندا ته يې څه زور ورکړو لاس مې يې ور ونيوو څېره يې شړکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com

Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library